

Regidores i regidors
Amigues i amics

Ara fa gairebé tres-cents anys els cadàvers dels darrers defensors de Barcelona i de les llibertats baixaven des del bastió de Sant Pere per ser enterrats al Fossar de les Moreres. Avui nosaltres **tenim l'obligació de recuperar el que ells van defensar amb la seva vida.**

Avui vivim, a Caldes de Montbui i arreu del país, un altre Onze de Setembre carregat de significat, de record i d'esperança. El significat de la nostra Diada Nacional és recordar-nos, i recordar als demés, que existim com a país i que la nostra voluntat de continuar existint és ferma i vol ser projectada en el present i en el futur, en els que hi som i en els que arriben, perquè no renunciem a ser allò que som. El record ens porta a rememorar les vicissituds de les persones que han viscut a aquesta terra i han treballat i han patit i han lluitat per mantenir-la viva, pròspera i conscient de que aquest racó de món té una història, una cultura, una llengua i sobretot una tossuda voluntat de ser que la fan una nació. L'esperança és la possibilitat de deixar de donar tothora explicacions sobre allò que som, allò que parlem i allò que pensem, i posar-nos un dia al mateix nivell que les identitats nacionals normalitzades, aquelles que tenen al darrere un estat propi amb les eines de poder necessàries per avançar com a societat.

Amigues i amics, **el nostre país commemora avui una derrota, la del 1714, però espera assolir ben aviat la victòria de la llibertat.** Són temps convulsos i complicats, temps de crisi i desànim, però precisament ara és més necessària que mai la moral de victòria. Perquè totes les altres opcions que no passen per la llibertat nacional s'estan quedant sense arguments i sense temps, i perquè l'esma de dir que ja n'hi ha prou suma cada vegada més voluntats.

Hi havia un temps en que els partidaris de l'avenç nacional de Catalunya creien que amb la recuperació de la democràcia, de les institucions pròpies del país i d'un autogovern limitat s'havia fet un pas gairebé definitiu per la normalització del país. Que amb l'estatut i l'autonomia ja es podia desenvolupar la nostra personalitat nacional i el nostre potencial com a país. Certament, i en comparació amb els temps de dictadura i repressió, l'avenç era important, i aleshores, trenta-cinc anys enrere, encara hi havia algun motiu per creure que la jove democràcia espanyola podria assimilar sense masses esforços l'existència de diferents nacions, cultures i llengües en peu d'igualtat dins de l'estat. Hi va haver però persones clarividents que a les primeres de canvi ja no s'ho van empassar, com **el patriota Heribert Barrera**, que va votar contra la

constituïó espanyola i pel qual avui volem tenir unes paraules de record. Per als no tant clarividents, n'hi va haver prou amb menys d'una dècada per veure que tot això eren falses esperances, que l'estat de les autonomies i sobretot la cultura política espanyola predominant eren subsidiàries encara d'una visió unitària i centralista de l'estat, al·lèrgica a la pluralitat i als drets dels pobles. Això ja va quedar ben clar trenta anys enrere, amb la LOAPA i altres episodis similars, però les persones ens aferrem a les nostres conviccions i sovint no ens agrada haver de reconèixer que ens hem equivocat. Per això molts van continuar militant en l'autonomisme, donant una segona, una tercera i una enèsima oportunitat a Espanya, intentant ingènuament canviar-la... fins que va arribar la dissortada història de l'estatut del segle XXI, l'aberrant sentència del tribunal constitucional i les seves conseqüències, la primera de totes, l'atac que estem patint aquest dies contra l'escola catalana. Ara, en aquestes condicions, estic convençut que **militar encara en l'autonomisme és, conscientment o inconscientment, fer mal al país.**

Però mentre tot això passa, mentre el nostre autogovern demostra el seu límit, **el país madura, i malgrat les contínues provocacions, o potser precisament a causa d'elles, intenta com mai avançar cap a la llibertat des de molts fronts,** creant consciència, posant arguments sobre la taula, denunciant situacions i contradiccions, mobilitzant voluntats, apel·lant a l'èpica i al seny, a la raó i al compromís, al futur que volem compartir des de l'origen que sigui, buscant complicitats dins i fora, perdent la por, aprenent del passat, posant urnes, encara que no siguin oficials. Aquesta llibertat ja no és un somni llunyà i romàntic; ara comença a ser una realitat possible i abastable, a més d'una necessitat imperiosa. De fet, **no hi ha alternativa. O això o decadència.** Com més tardem, pitjor ens anirà; a la nostra economia, a la nostra cohesió social, a la nostra cultura i a la nostra llengua. No és qüestió, doncs, de perdre temps. Juguem net i ens diuen que fem joc brut. Som prudents i ens acusen de radicals. Som solidaris i ens acusen d'insolidaris i gasius. Tant per tant, via fora.

Fins i tot polítics que han tingut un paper importantíssim en la història recent d'aquest país arriben a la conclusió que l'única sortida raonable que ens queda, per poder aspirar a un futur millor, és superar d'una vegada per totes l'estadi de l'autonomia i assolir l'estat propi. Entre l'asfíxia i el respir, entre quedar-nos dins d'un estat al·lindar de la ruïna econòmica, que necessita desesperadament convèncer als inversors de que és capaç de fer front a les seves obligacions, o construir un país solvent i amb futur, la decisió sembla clara... i malgrat tot, encara no en som prous.

Però la nostra via, per ser-ne prous, és la de convèncer i no la d'imposar. Nosaltres no tenim tribunals propis que imposin la voluntat de 20 famílies per sobre de la voluntat d'un parlament i de tot un poble, ni els volem tenir. Nosaltres ni amenacem ni menyspreem. Nosaltres comptem amb la força de la raó i de les conviccions, amb les eines de la democràcia, amb els precedents d'una lluita que ve de lluny. Mentre siguem un poble viu, un poble digne, aguantarem totes les investides i les respondrem amb les nostres eines, que són les que ens han permès fins ara i malgrat tot, sobreviure com a poble, i que són també les que, de ben segur, ens duran a la llibertat.

Feliç Diada a tothom.
Visca Catalunya Lliure!

Jordi Solé i Ferrando
Caldes de Montbui
Onze de Setembre de 2011